До разової спеціалізованої вченої ради по захисту дисертації на здобуття ступеня доктора філософії Скречко М.-М. А.

ВІДГУК

офіційного опонента, доктора юридичних наук, професора Тітка Івана Андрійовича на дисертацію Скречко Марти-Марії Андріївни «Функція захисту під час виконання процесуальних рішень детективів», представлену на здобуття наукового ступеня доктора філософії за спеціальністю 081 «Право»

Оцінка актуальності обраної теми. Оцінка актуальності теми проведеного дослідження є першою вимогою загальної оцінки офіційним опонентом роботи здобувача, оскільки за відсутності актуальності обраної тематики та реальної потреби у її науковому осмисленні таке дослідження втрачає сенс. Стосовно роботи М.-М. А. Скречко слід зазначити, що як заявлена тема, так і зміст роботи, а також запропоновані авторкою висновки і рекомендації переконливо свідчать про відповідність дисертації вимогам сьогодення, а відтак підтверджують актуальність обраного для дослідження напряму. Як справедливо зазначає авторка, підрозділ детективів, підрозділ внутрішнього контролю Національного антикорупційного бюро України (далі – НАБУ) та підрозділи детективів органів Бюро економічної безпеки України (далі – БЕБ) є порівняно новими суб'єктами в кримінальному провадженні, адже детективи НАБУ розпочали свою процесуальну діяльність наприкінці 2015 року, а підрозділи детективів органів БЕБ – з кінця 2021 року. Відповідно, практика розслідування потребує, як ніколи, симбіозу із науковою діяльністю задля розроблення алгоритмів, серед іншого, й прийняття та виконання процесуальних рішень означеними «новими» суб'єктами кримінального процесу у підслідних їм кримінальних правопорушеннях. Своєю чергою, такі новації

вимагають певного рівня підготовки та удосконалення вже наявних фахових компетентностей адвокатів для реалізації функції захисту у кримінальних провадженнях означеної категорії (ст. 18, 19 дисертації).

Викликає повагу й наукова сміливість авторки, яка, незважаючи на наявність наукових досліджень суміжної направленості (зокрема робіт Ю. Ю. Козара, Л. Т. Обідняк, Я. В. Попенка та ін., в яких досліджувалась діяльність БЕБ; та робіт Р. В. Войтюка, І. В. Гловюк, І. П. Зіньковського та ін., в яких досліджувалась діяльність НАБУ) все ж спрямувала свій науковий пошук на авторське переосмислення піднятого питання. При цьому таке рішення дисертантки можна вважати обґрунтованим, зважаючи на опрацювання нею новітньої судової практики та охоплення проблематики, яка в зазначених роботах не була піднята або була розглянута недостатньо глибоко.

Перелічене, на думку офіційного опонента, надає можливість констатувати актуальність обраної теми.

Оцінка наукової обґрунтованості положень, висновків і рекомендацій, сформульованих у дисертації, та оволодіння здобувачкою методологією наукової діяльності. Викладені в роботі наукові положення та висновки є обґрунтованими, аргументованими та переконливими. Про достатній рівень достовірності значною мірою свідчить опрацювання авторкою істотного обсягу літературних джерел з різних галузей наукового знання.

Вагомості роботі надає емпірична база, на яку спирається дисертантка: рішення національних судів, рішення Європейського суду з прав людини, особистий досвід авторки як захисника у кримінальних провадженнях. Під час підготовки дисертації дослідницею проведено опитування 202 практичних і науково-педагогічних працівників у сфері кримінального судочинства (с. 22 дисертації).

Про достатню глибину вивчення дисертанткою предмету дослідження свідчить список з 264 використаних наукових, нормативних, правозастосовних та інформаційних джерел.

Достовірність, повноту та об'єктивність отриманих результатів у значній мірі забезпечило використання авторкою комплексу загальнонаукових та спеціальних методів, що демонструє належний рівень оволодіння здобувачкою методологією наукової діяльності.

За допомогою діалектичного методу в роботі проведено всебічний аналіз функції захисту та процесуальних рішень детективів у їхньому взаємозв’язку. Метод аналізу використано при опрацюванні наукових розробок щодо функції захисту, особливостей реалізації початкових процесуальних рішень. Герменевтичний метод дав змогу здійснити інтерпретацію низки правових понять. Завдяки порівняльно-правовому методу зіставлено правове регулювання виконання процесуальних рішень детективів у зарубіжних державах з вітчизняною практикою. Методи формальної логіки взято за основу в усіх розділах для послідовного викладу матеріалу. Забезпечити репрезентативність результатів дозволив метод соціологічних досліджень. Статистичний метод сприяв аналізу емпіричної інформації, зокрема судових рішень, результатів анкетування у межах теми дослідження. Застосований в ході аналізу конкретних справ із судової практики метод case study дозволив проілюструвати теоретичні положення практичними прикладами (с. 21-22 дисертації).

З урахуванням наведеного, можна стверджувати про те, що наукові положення і висновки, сформульовані у дисертації, є належним чином обґрунтованими та достовірними.

Оцінка новизни представлених теоретичних та/або експериментальних результатів проведених здобувачем досліджень та рівня виконання поставленого наукового завдання. Дисертація є комплексною науковою працею, в якій отримано нові результати у вигляді наукових висновків щодо теоретичних і

практичних особливостей реалізації функції захисту при виконанні процесуальних рішень детективів, в тому числі з урахуванням сучасного стану законодавства та наявної практики. До положень, що можуть претендувати на наукову новизну, на погляд офіційного опонента, серед іншого слід віднести такі:

– сформульовано концептуальне розуміння процесуального рішення детектива, до якого окремими складовими віднесено: владність волевиявлення; його спрямованість на здійснення досудового розслідування; його (волевиявлення) сконцентрованість на встановленні, зміні або припиненні кримінальних процесуальних відносин; вираженні охарактеризованого волевиявлення у процесуальному документі або процесуальній дії;

– доведено, що, незважаючи на відсутність у сторони захисту права оскаржити рішення про початок досудового розслідування, захисник може вказувати на відповідні порушення шляхом подання клопотання про визнання доказів недопустимими;

– здобуто достатню кількість аргументів для обґрунтування позиції, що норма частини 5 ст. 171 КПК має уповноважуючий, а не зобов'язальний характер. Доведено, що порушення детективом строку подання клопотання про арешт майна має призводити до відмови у його задоволенні та негайного повернення майна власнику. Рекомендовано, щоб захисник ретельно перевіряв дотримання цього строку на всіх стадіях розгляду клопотання, наполягаючи на відмові у поновленні строку в разі його пропуску;

– удосконалено: (а) аргументацію підходу, відповідно до якого самостійність детектива не є довільною, а реалізується відповідно до норм КПК. Доведено, що визначення у КПК єдиного правомірного варіанта поведінки детектива у разі його недотримання дозволяє стороні захисту звернутись до слідчого судді зі скаргою в порядку ст. 303 КПК з вимогою зобов'язати детектива прийняти відповідне рішення чи вчинити відповідну дію; (б) позицію щодо необхідності винесення постанови про визнання речовими доказами, що містить

мотиви та обґрунтування віднесення того чи іншого предмета до речових доказів, на що слід звертати увагу стороні захисту у вирішенні питання про арешт майна; (в) наукові погляди щодо підстав оскарження стороною захисту повідомлення про підозру.

Крім того, ряд інших наукових положень, які сформульовані в дисертації (с. 23-25), удосконалюють сучасне наукове знання про реалізацію процесуальної функції захисту під час виконання процесуальних рішень детективів.

Поставлене наукове завдання виконане на належному рівні, оскільки дисертація містить нові науково обґрунтовані результати проведених досліджень, які розв’язують конкретне наукове завдання – розробку теоретичних та практичних положень щодо особливостей реалізації функції захисту під час виконання процесуальних рішень детективів, а також формування науково обґрунтованих пропозицій і рекомендацій щодо вдосконалення кримінального процесуального законодавства та практики його застосування в аспекті предмета дослідження.

Оцінка змісту дисертації та її оформлення. Дисертація характеризується логічним змістовним наповненням відповідно до плану, структура якого забезпечує комплексність та системність опрацювання обраної теми.

Розділі 1 «Процесуальні рішення в діяльності детективів та при реалізації функції захисту» складається із 3-х підрозділів.

У підрозділі 1.1 «Ґенеза процесуальних рішень підрозділів детективів та повноважень захисника на їх оскарження» авторкою здійснено аналіз структурних і процедурних змін системи кримінальної юстиції, пов'язаних з появою нових органів досудового розслідування – НАБУ і БЕБ. Серед іншого, авторкою з'ясовано, що інститут детектива вперше на законодавчому рівні було запроваджено Законом №198-VIII від 12.02.2015, який наділив цього суб’єкта і оперативно-розшуковими, і слідчими повноваженнями. Вказано, що у КПК поняття «слідчий» та «детектив» ототожнені, проте, на погляд авторки, вказані поняття слід

розглядати як загальне та спеціальне. Окрім того, відображена генеза створення вищезазначених органів та передумови їх виникнення. Зауважено, що необхідність створення НАБУ була зумовлена міжнародними зобов'язаннями України (ратифікацією Конвенції ООН проти корупції, вимогами Міжнародного валютного фонду та Європейської комісії щодо лібералізації візового режиму України з ЄС), а також неефективністю наявного механізму протидії корупційним проявам в Україні. Зауважено, що як і НАБУ, створення БЕБ було зумовлене міжнародними зобов'язаннями України, зокрема, Меморандумом про економічну та фінансову політику з МВФ та Меморандумом про взаєморозуміння між Україною, як Позичальником та ЄС – як Кредитором (с. 29 – 45).

У підрозділі 1.2 «Стан наукових розробок та законодавчих вимог щодо процесуальних рішень детективів, їх виконання та оскарження» проведено огляд наукових робіт, присвячених процесуальним рішенням детективів. Проаналізовано підходи вчених до визначення поняття функції захисту, кола суб'єктів, які її реалізують, а також сутності процесуального рішення. Сформульовано авторське бачення поняття «процесуальне рішення детектива». Окреслено проблемні аспекти, пов'язані із формою вираження таких рішень. Узагальнено юридичні передумови впровадження системи іКейс, призначеної для автоматизації досудового розслідування та спрощення взаємодії між детективами НАБУ, прокурорами Спеціалізованої антикорупційної прокуратури та слідчими суддями Вищого антикорупційного суду. Висвітлено недосконаліть законодавчої діяльності щодо запровадження в КПК інформаційно-телекомунікаційної системи досудового розслідування в розрізі права детективів приймати процесуальні рішення в електронній формі та способу виготовлення процесуальних документів, у яких такі процесуальні рішення набувають вираження. Виокремлено процесуальні документи детектива, що повинні бути складені в паперовій формі, та ті, що можуть складатися та підписуватися лише в електронній формі (без необхідності складання у паперовому вигляді). Водночас, резюмовано, що із законодавчого

викладу залишається незрозумілою ситуація щодо того, оригінал, копія чи другий примірник повідомлення про підозру вручається особі (с. 46-63).

У підрозділі 1.3 «Зарубіжний досвід правової регламентації виконання та оскарження процесуальних рішень підрозділів детективів» досліджено зарубіжний досвід правового регулювання виконання та оскарження процесуальних рішень детективів на прикладі Сінгапуру та Нової Зеландії з гляду на те, що серед держав в рейтингу Transparency International саме вказані держави мають мають спеціалізовані антикорупційні органи на кшталт НАБУ. Здійснено аналіз законодавства вказаних держав і висвітлено позитивний досвід правового регулювання використання штучного інтелекту у кримінальних провадженнях, що може бути запозичений у національне законодавство, та напрацьовано відповідні рекомендації. Серед іншого, на основі аналізу зарубіжного досвіду правового регулювання виконання та оскарження процесуальних рішень детективів на прикладі Сінгапуру (Бюро розслідувань корупційних дій) та Нової Зеландії (Служба боротьби із шахрайством в особливо великих розмірах) констатовано широке коло повноважень вказаних органів. Водночас, зауважено, що КПК наділяє захист більшими повноваженнями щодо оскарження процесуальних рішень детективів, а також встановлює вимоги щодо змісту, форми та порядку прийняття і погодження останніх, що в цілому дозволяє вважати вітчизняне законодавство більш «зарегульованим» *(с. 64 – 78).*

Розділ 2 «Реалізація функції захисту при виконанні початкових та прийнятих в ході розслідування процесуальних рішень підрозділів детективів» охоплює 2 підрозділи.

У підрозділі 2.1 «Функція захисту при реалізації початкових процесуальних рішень детективів» авторкою проаналізовано особливості прийняття детективами БЕБ і НАБУ процесуального рішення про початок досудового розслідування. Викладено авторське бачення щодо алгоритму дій детектива в разі самостійного виявлення ознак кримінального правопорушення. Виокремлено підходи щодо

обов'язку детектива вносити відомості до ЄРДР на підставі подання заяви про злочин безвідносно до її змісту. Аргументовано, що не кожна заява чи повідомлення про вчинення кримінального правопорушення є безумовною підставою для внесення відомостей до ЄРДР, а лише та, що містить короткий виклад обставин, які можуть свідчити про вчинення кримінального правопорушення. Продемонстровано можливості сторони захисту в контексті протидії незаконним початковим рішенням детективів (с. 81-106).

Підрозділ 2.2 «Процесуальні рішення підрозділів детективів під час подальшого розслідування кримінальних правопорушень та виконання захистом власних повноважень щодо таких рішень» вміщує результати дослідження авторки, які стосуються:

- класифікації рішень детектива (зокрема, залежно від необхідності погодження постанови детектива поділено на: а) ті, що приймаються детективом самостійно та не потребують жодних погоджень; б) ті, що погоджуються прокурором; в) ті, що погоджуються керівником органу досудового розслідування);

- випадків оформлення детективом процесуального рішення у формі постанови, коли це прямо не передбачено у КПК (про визнання речовими доказами; про призначення експертизи; про визнання особи потерпілим);

- клопотань детектива, що погоджуються прокурором, і тих, що подаються детективом самостійно та не потребують жодних погоджень;

Окремо окреслено питання, щодо яких у судовій практиці не сформовано єдиного вирішення, та запропоновано авторські рекомендації для захисників (зокрема, значна увага приділена питанню накладення арешту на майно) (с. 107-140).

Розділ 3 «Кінцеві процесуальні рішення детективів та реалізація функції захисту: перспективи їх вдосконалення» складається із двох підрозділів

У підрозділі 3.1 «Реалізація функції захисту при виконанні кінцевих процесуальних рішень детективів» проаналізовано форми закінчення досудового

розслідування, визначені ст. 283 КПК. Приділено увагу підставам, за наявності яких детектив може винести постанову про закриття кримінального провадження. Висвітлено проблематику закриття кримінального провадження на підставі п. 9-1 ч. 1 ст. 284 КПК у розрізі обов'язку детектива перевіряти дотримання вимог щодо підслідності. Аргументовано, що такий обов'язок є надмірним. Приділено увагу проблематиці оскарження відмови в задоволенні клопотання про закриття кримінального провадження. Досліджено рішення про складання обвинувального акта, яке, як зазначає авторка, хоч і не оформлюється окремо, але втілюється саме в обвинувальному акті як процесуальному документі, що складається детективом і погоджується прокурором. Підкреслено значення права захисту висловлювати зауваження в ході виконання вимог ст. 290 КПК (с. 146-173).

Підрозділ 3.2 «Перспективи вдосконалення кримінального процесуального законодавства щодо функції захисту під час виконання процесуальних рішень підрозділів детективів» присвячений актуальним питання реалізації функції захисту під час виконання процесуальних рішень детективів, зокрема: (а) складнощам реалізації права сторони захисту на збирання доказів; (б) потребі синхронізації КПК і Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність»; (в) визнанню допустимими / недопустимими доказів, отриманих детективом; (г) обмеженню права на ознайомлення з матеріалами кримінального провадження; (д) використанню стороною захисту та детективами підсистеми «Електронний суд» під час досудового розслідування та ін. (с. 174-205).

Дисертація містить узагальнені висновки, список використаних джерел, додатки (анкета для опитування, результати анкетування, список публікацій за темою дисертації, пропозиції щодо удосконалення КПК, методичні рекомендації для захисників, методичні рекомендації для органів досудового розслідування, акти впровадження).

Дисертація виконана українською мовою. Стиль викладення матеріалу – науковий.

Позитивно оцінюючи в цілому представлене дослідження, все ж варто відзначити, що воно містить окремі положення та висновки, які мають дискусійний характер чи вимагають додаткового обґрунтування під час захисту.

1. На с. 24 серед результатів, що мають наукову новизну в блоці «уперше» вказано, що авторкою «обґрунтовано, що в разі доведення захисником факту штучного обтяження детективом правової кваліфікації, що призвело до необґрунтованого внесення відомостей до ЄРДР про тяжкий чи особливо тяжкий злочин, отримані в результаті негласних слідчих (розшукових) дій докази можуть бути визнані недопустимими». Водночас, проблематика оцінки допустимості результатів НСРД в разі виявлення штучного «завищення» кваліфікації піднімалась як у більш ранніх наукових дослідженнях (див., напр.: Панова А. В. Особливості оцінки допустимості фактичних даних, отриманих у результаті негласних слідчих (розшукових) дій, як доказів у кримінальному провадженні. Вісник кримінального судочинства. 2016. № 1. С. 132–139; Шило А. В. Використання в кримінальному провадженні відомостей, отриманих у результатів проведення негласних слідчих (розшукових) дій. Дис. … к.ю.н. : 12.00.09; Харків, 2019. С. 90-100), так і в судовій практиці ВС (див., напр.: Постанова ККС ВС від 16.02.2022 у справі №758/5719/16-к (провадження № 51-5770 км 21) : https://reyestr.court.gov.ua/Review/103487334). При цьому як автори названих вище наукових джерел, так і судді ВС висловлювали позицію про те, що штучне «завищення» кваліфікації має призводити до визнання результатів НСРД недопустимими доказами. Тож, на погляд офіційного опонента, вказане положення наукової новизни доречніше було б відобразити в блоці «удосконалено» або «дістали подальший розвиток».

2. На с. 25 авторкою вказано, що в дисертації «удосконалено аргументацію про те, що самостійність детектива не є довільною, а реалізується відповідно до норм КПК. Доведено, що визначення у КПК єдиного правомірного варіанта поведінки детектива у разі його недотримання дозволяє стороні захисту

звернутись до слідчого судді зі скаргою в порядку ст. 303 КПК з вимогою зобов’язати детектива прийняти відповідне рішення чи вчинити відповідну дію». Вбачається, що такий висновок слідує в першу чергу із опрацьованої авторкою проблематики застосування п. 11 ч. 1 ст. 303 КПК (оскарження до слідчого судді відмови в задоволенні клопотання про закриття кримінального провадження з підстав, передбачених п. 9-1 ч. 1 ст. 284 КПК), про що детально йдеться на с. 159 і далі.

Водночас, проблема неготовності слідчих суддів зобов'язувати представників сторони обвинувачення до вчинення конкретних дій наявна і при реалізації п. 7 ч. 1 ст. 303 КПК (оскарження до слідчого судді відмови у задоволенні клопотання про проведення слідчих дій). У цьому контексті офіційному опоненту відомі принаймні три підходи слідчих суддів щодо рішення за результатами розгляду таких скарг. Зокрема, слідчі судді зобов'язують слідчих/детективів:

(а) повторно розглянути клопотання (див., напр.: Ухвала слідчого судді Печерського районного суду м. Києва від 22 травня 2024 р., справа № 757/2241/24-к : https://reyestr.court.gov.ua/Review/119368140);

(б) повторно розглянути клопотання з урахуванням висновків слідчого судді, відображених в ухвалі (див., напр.: Ухвала слідчого судді Вищого антикорупційного суду від 15.06.2023, справа № 991/5134/23 : https://reyestr.court.gov.ua/Review/111653610);

(в) вчинити конкретну слідчу дію, про яку ставилось питання в клопотанні (див., напр.: Ухвала слідчого судді Луцького міськрайонного суду Волинської обл. від 13.10.2022 р., справа № 161/13952/22 : https://reyestr.court.gov.ua/Review/106737089).

У цьому контексті цікаво було б почути позицію дисертантки щодо того, чи можливо екстраполювати її бачення щодо співвідношення судового контролю і самостійності детектива й на розгляд скарг, передбачених п. 7 ч. 1 ст. 303 КПК?

Тим більш, що такий спосіб збирання доказів стороною захисту як ініціювання проведення слідчих дій шляхом подання детективу клопотань про їх проведення згадується й авторкою (с. 174).

3. У продовження попереднього питання варто також згадати негативну практику, коли ухвали слідчих суддів, винесені на користь сторони захисту і адресовані стороні обвинувачення, адресатом не виконуються. Про таку практику згадує й авторка, наводячи в роботі приклад, коли «слідчим суддею в межах розгляду скарги було зобов'язано слідчого розглянути клопотання сторони захисту та надати для ознайомлення матеріали кримінального провадження, проте ухвала слідчим виконана не була» (с. 175). У цьому контексті цікаво було б почути позицію авторки щодо можливих механізмів забезпечення виконання стороною обвинувачення ухвал слідчих суддів, винесених на користь сторони захисту (зокрема, й такого механізму як винесення слідчим суддею ухвали про зобов'язання виконати попередню ухвалу слідчого судді (див. напр.: ухвала слідчого судді Карлівського районного суду Полтавської обл. від 08 квітня 2025 р., справа № 531/133/25 (провадження № 1-кс/531/177/25) : https://reyestr.court.gov.ua/Review/126439299))?

4. На с. 176-179 авторкою розглядається проблема збирання доказів адвокатом шляхом проведення опитувань. Даний блок починається з фрази «у контексті реалізації права сторони захисту на збирання доказів не можемо оминути й відсутність законодавчого регулювання проведення захисником *допиту* (курсив мій – І.Т.) свідків» (с. 176). Водночас, у висновку, який наводиться на завершення блоку, авторкою пропонується внести зміни до КПК, спрямовані на регламентацію права захисника «опитувати осіб за їх згодою» (с. 179). Відтак, цікаво буде почути позицію дисертантки щодо того, який саме з двох термінів («допит» чи «опитування») є більш коректним для вказаної процесуальної дії?

Окрім зазначено, при розгляді цього питання авторка також згадує про «протокол опитування особи адвокатом у якості свідка» (с. 177). Водночас,

офіційному опоненту також відома практика фіксування адвокатами результатів проведеного опитування в документі, який іменують «пояснення» або «письмові пояснення». У цьому контексті викликає інтерес позиція дисертантки щодо того, який з підходів є оптимальним (зокрема й зважаючи на той факт, що термін «протокол» традиційно асоціюється з діяльністю слідчого, детектива, прокурора, однак не з діяльністю адвоката)?

5. На с. 174-176 дисертації авторка наводить міркування щодо реалізації стороною захисту такого способу збирання доказів як отримання тимчасового доступу до речей і документів. У цьому ключі на с. 175 (із посиланням на позицію О.Л. Дульського), дисертантка зазначає, що «сторона захисту зазвичай обирає цей спосіб збирання доказів, адже такий тактичний підхід дозволяє захиснику приховати свої плани від сторони обвинувачення». Варто погодитись, що при обранні зазначеної тактики рівень поінформованості слідчого, детектива дійсно буде нижчим порівняно із ситуацією, коли адвокат намагатиметься отримати необхідні речі або документи, звернувшись до представника сторони обвинувачення із відповідним клопотанням. Однак, вбачається, що «приховати свої плани від сторони обвинувачення» захиснику в цій ситуації вдасться лише за умови відносної пасивності сторони обвинувачення у прагненні дізнатися плани сторони захисту. Річ у тім, що усі ухвали про надання стороні захисту тимчасового доступу вносяться до Єдиного державного реєстру судових рішень і, знаючи реєстраційний номер кримінального провадження (номер за ЄРДР), віднайти їх там нескладно. До речі, цим же способом може скористатися й захисник, щоб тримати «руку на пульсі» в питанні отримання тимчасових доступів стороною обвинувачення.

Проте наведені вище роздуми офіційного опонента є лише закликом до наукової полеміки під час публічного захисту дисертації і жодним чином не знижують наукову цінність рецензованого дослідження.

Відображення наукових положень в опублікованих працях. Результати дисертації відображено в одинадцяти публікаціях, із яких: чотири статті,

опубліковані у наукових виданнях, включених до переліку фахових видань України з присвоєнням категорії «Б», сім публікацій у збірниках матеріалів конференцій.

Відсутність конфлікту інтересів. Офіційний опонент не має реального чи потенційного конфлікту інтересів щодо здобувачки та/або її наукового керівника.

ВИСНОВОК: дисертація Скречко Марти-Марії Андріївни «Функція захисту під час виконання процесуальних рішень детективів» є самостійною, комплексною, завершеною працею. Робота містить нові науково обґрунтовані результати проведених досліджень, які розв'язують конкретне наукове завдання, що полягає у розробці теоретичних та практичних положень стосовно особливостей реалізації функції захисту під час виконання процесуальних рішень детективів, а також формуванні науково обґрунтованих пропозицій і рекомендацій щодо вдосконалення кримінального процесуального законодавства у цій сфері. Дисертація відповідає спеціальності 081 «Право» та вимогам до оформлення дисертацій, затвердженим наказом МОН України від 12 січня 2017 року № 40, Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 р. № 44, а її авторка Скречко Марта-Марія Андріївна заслуговує на присудження наукового ступеня доктора філософії за спеціальністю 081 «Право».

Офіційний опонент

доктор юридичних наук, професор,
завідувач кафедри
кримінального права та
кримінально-правових дисциплін
Полтавського юридичного інституту
Національного юридичного університету
імені Ярослава Мудрого **Іван ТІТКО**